

Reina Crispijn

Bittere chocolade

Zomer & Keuning

Met dank aan!

Ook nu weer hebben mijn dochter Margriet Bakker en mijn zusjes Elly Jansen, Margreet Maljers en Petra Koopmans kritisch meegelezen. Als je een boek schrijft, is het heel nuttig als mensen meelezen en soms hun visie op bepaalde zaken geven. Lieve meiden, hartelijk bedankt.

Ik heb het geluk dat mijn buurman Jef Wisse wijnhandelaar is. Hij kon mij alles vertellen over wijnen en wijnproeverijen. Jef, jij ook bedankt.

Als altijd heb ik weer een beroep kunnen doen op mijn echtgenoot Fokke, die het nakijken van het manuscript voor zijn rekening heeft genomen. Bedankt, Fokke.

Reina Crispijn

ISBN 978 90 5977 626 5

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: HillCreek Pictures

© 2002, gedicht Lampje door Jeroen Swaan

www.kok.nl

© 2011 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht
Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

Het heldere voorjaarslicht viel door het halfronde etalage-raam naar binnen. De sierlijke glas-in-loodbloemenrand vormde een kleurrijk tapijt op de lichtgranieten winkelvloer. Voorzichtig schoof Lucie van den Homburg een blad bonbons in een vitrine en deed daarna het glazen deurpaneel dicht. Nog even keek ze naar de zacht glanzende lekkernijen van chocola in diverse tinten, variërend van wit en kastanjebruin tot diepbruin en puur zwart. Haar diepste verlangen was werkelijkheid geworden: een eigen speciaalzaak waarin ze haar zelfgemaakte bonbons kon verkopen.

Het was woensdagmiddag, de enige middag dat Lucie zelf in de winkel stond in plaats van het winkelmeisje.

Woensdagmiddag... Een lichte opwinding maakte zich meester van haar. Zou die man nog komen? Hij was nu al vier keer geweest. Lucie kende zijn naam niet, maar als iemand haar zou vragen om hem te beschrijven, dan zou er geen detail overgeslagen worden. De onbekende was lang met een zachtmoedig gezicht, warmbruine ogen en haar dat in lichtbruine krullen over zijn voorhoofd viel. Zijn stem was donker en zacht, maar als hij in vervoering raakte over de smaak van een bonbon ging de klank iets omhoog en tuimelden de woorden als een soort waterval over haar heen. Zijn bezoeken aan de winkel namen niet veel tijd in beslag, maar als hij wegging, was Lucie nog lange tijd in een buitengewoon opgewekte stemming. Nee, bezwoer ze zichzelf, dat gevoel had niets te maken met verliefdheid. Geen haar op haar hoofd die erover piekerde haar echtgenoot in te wisse-

len voor iemand anders. Jan van den Homburg was haar grote liefde die ze door dik en dun trouw zou blijven. Maar de man die elke woensdagmiddag de winkel binnenstapte, maakte van die aardige en soms ook wel wat overdreven opmerkingen. Als ze een vergelijking moest trekken tussen hem en haar echtgenoot, leek hij wel wat op een bontgekleurde, exotische vogel die voorkwam in de tropen, terwijl haar Jan meer op een Hollandse, weldoorvoede huismus leek. Als Lucie haar man naar zijn mening vroeg over een nieuwe bonbon, propte hij hem in zijn mond, kauwde erop, slikte hem meteen door en zei op welwillende toon: 'Mooi spul, Luus, en het smaakt nog lekker ook.' Alsof het hem elke keer weer meeviel dat de smaak aangenaam, zo niet heerlijk was. Jan had weinig waardering voor het kunstenaarschap van zijn echtgenote. Niet omdat hij jaloers was, tenminste dat zei hij, maar hij zag gewoon de waarde er niet van in. Dat het best een aardige cent opleverde, verbaasde hem nog steeds.

Nee, dan de bezoeker van de woensdagmiddag. Die werd helemaal dichterlijk als hij zo'n zelfde bonbon met een bedachtzame beweging in zijn mond stak, nadenkend proefde, zijn ogen tot spleetjes kneep en vervolgens de complimentjes als kleurige confetti over haar heen strooide. 'Mevrouw, u hebt zichzelf weer meesterlijk overtroffen. Deze bonbon streelt mijn tong alsof de engeltjes eroverheen rollebollen. Wat een smaak en wat zien ze er weer exquis uit. Hulde.' Vaak noemde hij ook nog een land of streek waaruit de bonbon afkomstig kon zijn.

Die zachte, diepe, donkere stem met zijn strelende woorden omhulden Lucie zoals gesmolten chocolade een pralinevulling.

De eerste keer dat hij zijn lofprijzingen uitte, was ze bijna doodgegaan van verlegenheid en ze wist daarna geen woord meer uit te brengen. De kleuren sloegen haar aan alle kanten

uit, maar hij deed, heel kies, net of hij haar blozen niet zag en bekeek aandachtig de bonbons op de etagère die op de toonbank stond. Gelukkig dat er niet meer klanten in de winkel waren. Bij zijn tweede bezoek was ze iets meer verdacht geweest op zijn uitbundige complimenten en lukte het haar om het akelige blozen enigszins onder controle te houden. Toen hij voor de derde keer in de winkel kwam en zijn waardering omzette in bloemrijke taal, vond ze de complimenten alleen maar aangenaam en natuurlijk ook wat overdreven. Zo uitgesproken hoorde Lucie ze niet elke dag.

Meestal kwam hij om een uur of drie. Gewoonlijk waren er dan weinig klanten in de winkel. En als er al klanten stonden, liet hij hen charmant voorgaan tot de winkel leeg was en hij al zijn aandacht kon wijden aan de bonbons... en aan Lucie. De woensdag was de leukste en opwindendste dag van de hele week. De komst van de onbekende bezoeker inspireerde Lucie tot het maken van nieuwe bonbons. Sinds de regelmatige bezoekjes van de man zonder naam deed Jans achteloosheid er niet meer toe. Het oordeel van de charmante bezoeker was belangrijker. Dat kwam omdat hij de tijd nam om werkelijk de bonbon te proeven en vervolgens er zich een mening over te vormen.

Millo Hermsen stopte heel langzaam de bonbon in zijn mond. Hij deed zijn ogen dicht. 'Ik proef... het warme Brazilië... kaneel... en ananas... en... het lijken wel stukjes macadamia. Is het macadamia?' vroeg hij toen hij zijn ogen opende en Lucie aankeek. Vanaf de eerste keer dat hij haar zag, was hij geraakt door haar argeloze, viooltjesblauwe ogen en haar open houding. Waar kwam je in zijn wereld nog blozende vrouwen tegen? En gelukkig was ze geen graatmagere presentatrice – aten die meiden alleen maar slablaadjes? – maar was ze wat aan de mollige kant. Millo hield van mollige vrouwen.

Lucie knikte. ‘Ik heb de vulling gemaakt van piepkleine stukjes gesuikerde ananas en macadamia met sinaasappellikeur en room die ik eerst in een vormpje van witte chocolade heb gegoten en daarna met een laagje donkere chocola en stukjes karamel heb afgewerkt,’ legde ze ijverig uit.

De man zuchtte diep. ‘U hebt magische handjes, mevrouw. Hoe heet u eigenlijk?’

‘Lucie... Lucie van den Homburg,’ antwoordde Lucie.

‘Mijn naam is Millo Hermsen.’ De man stak zijn hand naar Lucie uit, die hem enigszins verlegen schudde. ‘Wacht, hier is mijn kaartje. Ik vind dat we elkaar voortaan wel met je en jou kunnen aanspreken.’

Lucie knikte en nam het kaartje aan. Dat zou ze straks op haar gemak lezen.

‘Ben je getrouwd?’ informeerde Millo.

Lucie knikte. ‘Met Jan,’ zei ze.

‘Ach, wat een bevoorrecht man om een vrouw te hebben die zulke heerlijke, tongstrelende bonbons maakt,’ zei Millo glimlachend.

Jammer dat Jan dat nou niet inzag, vond Lucie. Dan zou het leven er toch een stuk opwindender uitzien.

Millo kocht zijn wekelijkse portie bonbons, die door Lucie verpakt werd in een prachtig bonbondoosje dat met een zijden lint werd dichtgeknoopt.

Daarna nam hij afscheid. ‘Dag, Lucie met je toverhanden. Tot over een week,’ zei hij buigend. Toen liep hij de winkel uit.

Lucie keek hem na tot hij verdween om de hoek van de Singelgracht. ‘Lucie met je toverhanden,’ mompelde ze. Kijk, zoiets romantisch zou Jan van zijn lang zal ze leven niet zeggen. Jammer dat een week soms zo lang duurde. ‘Nee, Luus,’ sprak ze zichzelf opeens hardop toe. ‘Nu ga je te ver. Het is gewoon leuk als hij komt en niets meer. Hij is wat romantisch van aard. Die overdreven complimentjes horen bij zijn

natuur. Je hoeft er niets achter te zoeken en je mág er ook niets achter zoeken.’ Ze stak haar hand in de zak van haar witte jasje en haalde het kaartje, dat hij haar had gegeven, eruit. Zacht mompelend las ze: ‘Millo Hermsen... Oudezijds Voorburgwal... Amsterdam... producer en tv-presentator.’ Hij werkte dus bij de televisie. Ze moest vanavond maar eens zoeken op internet voor welk programma hij werkte.

Die avond tikte Lucie op Google de naam Millo Hermsen in. Hij bleek inderdaad producer en presentator te zijn van een televisieprogramma dat *Nachtgedichten* heette en dat elke nacht vanaf één uur werd uitgezonden. Lucie had nog nooit van het programma gehoord. Dat was logisch, want meestal gingen Jan en zij voor twaalfen naar bed omdat het ’s morgens weer vroeg dag was. Ze moest het programma maar eens opnemen, want Jan zou het beslist niet begrijpen als ze om één uur ’s nachts nog televisie ging kijken.

Op een avond toen er niemand thuis was – alleen Daisy, haar achttienjarige dochter, zat boven op haar kamer – zette Lucie de dvd-recorder aan en keek aandachtig naar het opgenomen programma. Met bronzen stem droeg Millo gedichten voor die betrekking hadden op de nacht, maar ook op de liefde. Mensen konden opbellen of mailen om te vertellen wat hen uit hun slaap hield; of ze bijvoorbeeld last hadden van liefdesverdriet en daarom de slaap niet konden vatten. Ook mochten ze gedichten aandragen. Als Millo antwoordde, gebruikte hij dezelfde welluidende, haast dichterlijke taal als die waarmee hij zijn mening over Lucies bonbons ventileerde. Als je lang naar de stem luisterde, werd je slaperig, vond Lucie. Ze doezelde een beetje weg. Plotseling ging de deur open en Daisy stapte binnen.

Lucie was opeens klaarwakker. Ze was net te laat om de afstandsbediening te grijpen om over te schakelen op de tv.

‘Waar kijk jij nou naar?’ Daisy keek verbaasd naar de man die op slaapverwekkende toon een gedicht voorlas.

‘O, niets, ik...’ haspelde Lucie.

‘Dat is dat nachtprogramma *Nachtgedichten*! Waarom heb je dat in vredesnaam opgenomen? Sinds wanneer houd jij van gedichten?’

Vervelend dat Daisy nou net binnen moest komen. Had ze dan nooit een moment alleen voor zichzelf, dacht Lucie opeens geïrriteerd. Kon ze dan nooit iets geheimhouden? ‘Ik wilde weten wie die man was,’ antwoordde ze.

‘Millo Hermsen. Betere slaappil is er niet. Als ik echt niet in slaap kan komen, zet ik hém aan en na vijf minuten ben ik, pffft, verdwenen. Maar waarom wilde je eigenlijk weten wie hij was?’ Daisy keek haar moeder nieuwsgierig aan.

‘Die man komt regelmatig bij mij in de winkel. Hij houdt nogal van bonbons. Op een dag gaf hij zijn naamkaartje,’ antwoordde Lucie onwillig.

‘Wat leuk, mam, en wat een reclame. Straks moet je er nog iemand bij nemen die je helpt met het maken van bonbons. Je kunt nu al bijna niet meer aan de vraag voldoen.’

‘Ik moet er niet aan denken,’ verzuchtte Lucie.

‘Dat zou ik toch maar doen, als ik jou was,’ adviseerde Daisy. Heel jammer dat Daisy nu wist van Millo. Lucie had die kennis graag voor zichzelf gehouden. Gek, ze voelde zich opeens betrap, alsof ze iets onfatsoenlijks had uitgehaald. Maar tegelijk werd ze kwaad. Zij wist toch ook niet alles van Daisy en Jan? Ieder mens had toch recht op enige privacy? Waarom moest zij haar leven delen met iedereen, terwijl de anderen volkomen hun eigen leven leidden?

Met haar kiezen op elkaar zette ze het programma uit.

De volgende middag zat Daisy met opgetrokken knieën op de brede vensterbank van de dakkapel en genoot met dichte ogen van de warme zonnestralen die haar gezicht streelden.

Het raam stond wijd open. Beneden klonk het geluid van het verkeer dat zich over de gracht repte, maar vaag genoeg om niet storend te zijn.

Daisy hield van het voorjaar. Het was het seizoen van verwachting, van verlangen naar het onbestemde, van iets wat niet in woorden kon worden gevangen. Voorjaar... Als je het een paar maal zei, kreeg het woord steeds meer betekenis.

Wat was het leven toch heerlijk, mijmerde ze. Doordeweeks woonde ze hier op de verbouwde zolderetage boven het gezellige winkelpand *La Bonbonnière* van haar moeder aan de Singelgracht, hartje binnenstad Amsterdam, en dat zonder ook maar een cent te hoeven betalen. Gratis kost en inwoning, terwijl een groot aantal studenten op zoek was naar een kamer voor een redelijke prijs. Maar waar vond je zo'n kamer? Daisy was zich zeer bewust van haar zegeningen en had innig te doen met de mensen die op zoek waren naar een kamer.

Natuurlijk waren er ook wel nadelen aan verbonden, bijvoorbeeld de vriendjes en vriendinnetjes die doordeweeks bij haar op bezoek kwamen. Via een paar trappen liepen ze naar de zolderetage en ze kwamen onderweg soms familieleden tegen. Daisy vond dat minder plezierig. Vrienden en familie moesten gescheiden blijven. Een mens had nu eenmaal behoefte aan privacy.

In het weekend vertrok het gezin Van den Homburg meestal naar Laren, vooral in de zomer wanneer het drukkend warm kon worden in de stad. Haar familie leek wel wat op een rijk koopmansgeslacht uit een vorige eeuw die zich 's zomers terugtrok in een buiten aan de Vecht of in het Gooi en 's winters weer neerstreek in een voornaam onderkomen aan een van de grachten, vond Daisy.

Ze ging niet altijd mee. Alleen als ze zin had en als er ergens anders geen feestje op het programma stond. Iedereen moest zijn eigen leven leiden, zei ze, als haar ouders wat tegensput-

terden. Maar als de familie in Laren was, voelde het toch wel wat eenzaam, zo alleen in het winkelpand. Daisy controleerde dan extra de deuren en ramen of ze wel goed op slot zaten. Meestal nodigde ze vriendinnen uit of ging ze bij hen op bezoek.

Soms werd Daisy bijna bang van zo veel geluk: mam die haar eigen winkel had en zich helemaal uitleefde in het maken van bonbons, pa met zijn wijnhandel, Kevin die zijn draai had gevonden op een havo in Amsterdam en ten slotte Daisy zelf die aan de universiteit van Amsterdam studeerde. Nee, geen diergeneeskunde, hoewel dat aanvankelijk wel de bedoeling was geweest, maar Daisy vond snijden in lichamen van dieren helemaal niets. En ze was ook tot de conclusie gekomen dat ze later een eigen bedrijf wilde runnen in navolging van haar vader en moeder.

Alles was perfect in orde, iedereen was gelukkig. Maar voor hoelang? Af en toe werd Daisy bevangen door de angst dat op zekere dag een grote, denkbeeldige, kwaadaardige hand het geluk uit hun leven zou wegzwiepen. Dan vroeg ze zich af waar het gevaar eventueel vandaan kon komen. Paps en mams waren dol op elkaar, dus geen scheiding met alle ellendige gevolgen van dien. Kevin deed het goed op school en de winkel van mama liep geweldig. Ook de wijnhandel van haar vader liep als een tierelier. Bleef er dus alleen ziekte over of een ongeluk dat hun fortuinlijke situatie kon verstoren en daarmee wilde Daisy niet elke dag rekening houden.

Er klonken voetstappen op de trap. Even later ging de deur open en kwam haar moeder de kamer in. 'Lieverd, kun jij vanavond voor het eten zorgen?' vroeg Lucie haastig.

'Alweer?' merkte Daisy een beetje geïrriteerd op. Natuurlijk wilde ze wel iets terugdoen voor alle goede dingen die ze van haar ouders kreeg, maar de laatste tijd werd er wel erg vanzelfsprekend van uitgegaan dat Daisy voor het avondeten zorgde.

‘Ik heb het zo vreselijk druk. Over een uur moet er nog een bestelling de deur uit, maar een deel van de bonbons is nog niet afgewerkt. Ik kom dus echt niet aan koken toe. Als jij dat nu op je neemt... O, en geen patat of pizza, Dais,’ liet Lucie er waarschuwend op volgen.

‘Dat doe ik nooit en dat was ik ook nu niet van plan,’ merkte Daisy een beetje gepikeerd op. Jammer, ze had graag nog naar Claire Hogervorst, haar vriendin, gegaan.

‘Al goed, al goed,’ merkte Lucie op. ‘Ga maar even langs de Albert Cuyp om spullen te kopen. Hier in de binnenstad moet je drie keer zo veel voor de boodschappen betalen.’

Daisy liet zich van de vensterbank glijden.

‘Kan ik jouw auto even nemen, mam?’

‘Nee, Dais, ik moet straks die bestelling wegbrengen. Je zult met je scooter moeten gaan. Beneden in de kamer op tafel ligt mijn portemonnee. En doe voorzichtig op die scooter van je. Vergeet niet je helm op te zetten en niet te hard rijden.’

‘Mam, rustig, rustig. Als je zo doorgaat, raak je echt overspannen.’

‘O nee, Dais, dat zie je helemaal verkeerd. Ik vind het zo geweldig om eindelijk te doen wat ik zelf wil. Het is zo leuk om bonbons te maken en nieuwe smaken te ontdekken,’ zei Lucie opeens stralend. Ze draaide zich om en liep weer de trap af naar haar eigen chocoladekoninkrijk.

‘O, en Daisy...’ Lucie draaide zich halverwege om. ‘... ga even langs bij de meiden en neem wat bonbons mee. Ik ben al zo lang niet geweest. Zeg maar dat ik binnenkort kom.’

Daisy liep over de markt met een zware boodschappentas in haar ene en haar scooterhelm in haar andere hand. Ze was bijna klaar met inkopen doen. Gezellig, ze had er zin in om naar de meiden, tante Truus en haar dochter Melanie Hordijk te gaan. Daisy was er al in tijden niet meer geweest. Mis-

schien zaten de andere vriendinnen van haar moeder er ook wel. Daisy kon zo geweldig met hen lachen. De vroegere buurvrouwen van Lucie leken altijd wel iets gekks mee te maken.

Toen ze het huis van Melanie Hordijk binnenging en de trap van de etagewoning opliep hoorde ze al van ver het gekwebbel en gelach van vrouwen. De hartsvriendinnen van haar moeder zaten inderdaad gezellig bij elkaar aan de wijn.

De begroeting was allerhartelijkst, vooral toen Daisy ook nog de grote doos met handgemaakte bonbons op tafel zette. ‘Van mam. Ze kon zelf niet, maar ik moest van haar zeggen dat ze binnenkort langskomt.’

‘Hoe is het met je mam?’ vroeg Stefanie Holleman, de pin-nigste van het stel. ‘Vroeger kwam ze nog weleens langs. We zijn toch niet te min voor haar geworden?’ Er klonk een ondertoon van wrok in de stem.

‘Hè, Stef, doe niet zo raar,’ zei tante Truus sussend. ‘Natuurlijk zijn we niet te min. Hoe kun je dat nu zeggen?’

‘Mam werkt zich een slag in de rondte. Ze is helemaal gegrepen door de bonbons,’ antwoordde Daisy op verdedigende toon. Het voelde alsof ze haar moeder moest beschermen tegen een onredelijke beschuldiging. Stefanie was een goed mens, maar af en toe wel erg aanvallend en bijterig. Net een teckel.

‘Ja, het is bij je moeder hollen of stilstaan,’ vond tante Truus, de oudste van het stel, gemoedelijk. ‘Maar het is fijn dat haar winkeltje zo aanslaat. Ik heb gehoord dat veel mensen van de grachtengordel bij haar kopen.’

‘En van de tv. Kennen jullie dat programma *Nachtgedichten*?’ Daisy keek vragend in het rond.

‘Van Millo Hermsen!’ riep Sijtske Blom, de minst snuggere van de vriendinnenschaar, verheugd uit. ‘Zo’n romantische man. Die ogen en die stem...’

‘Nou, Sijt, je valt echt bij die man in slaap, hoor,’ vond Ste-

fanie. ‘Zo stel ik me nou Klaas Vaak voor. Als je die man ziet, beginnen je ogen al te tranen en als-ie zijn mond opendoet, ben je gelijk van de wereld.’

‘Je overdrijft, Stef,’ vond tante Truus. ‘Millo is een lieve man met een warme stem en geknipt voor dat programma. Hij luistert naar mensen en probeert hen te helpen als ze problemen hebben.’

‘Dat lukt prima, want de helft van wakker Nederland die naar hem kijkt, gaat geruisloos onder zeil als hij begint te neuzelen,’ vond Stefanie kribbig.

‘Nou, Stef, mijn type is hij ook niet,’ viel Josie Bonekamp haar bij. ‘Zo’n halve zachte met van die doezelige ogen, net een slaperige hond. En ik houd ook niet van zemelgedichten over liefde en zo.’

‘Ik vind ze mooi,’ hield Sijtske vol.

‘Zullen we even die doos openmaken?’ stelde Truus voor. Misschien verbeterde de sfeer wat met een lekkere bonbon in ieders mond en een glas wijn. Ze pakte de fles Graves Supérieures, hield die omhoog en keek Daisy aan. ‘Jij ook eentje, wijfie?’

Daisy schudde haar hoofd. ‘Ik moet nog rijden, tante Truus.’ ‘Jammer, hij is zo lekker, Dais, zo heerlijk zoet. Het is natuurlijk niet de wijn van je vader, maar deze wijn kan er ook best mee door.’ In feite hield Truus niet van de wijn van Jan van den Homburg. Veel te zuur naar haar smaak. Dat hoorde zeker bij kwaliteitswijnen, maar van haar behoefde het niet.

Daisy was blij dat ze een excuus had om de wijn af te slaan. Zoete Graves Supérieures... Ze griezelde inwendig. Hoofdpijnwijn.

‘Maar hoe kwamen we nou op die Millo Hermsen?’ vroeg Melanie zich even later af.

‘We hadden het over de klanten die bij mam in de winkel kwamen. Toen vroeg ik of jullie dat tv-programma kenden en

meteen begonnen jullie over die man te zeuren.'

De dames keken elkaar wat verbaasd aan.

'Wat wilde je eigenlijk kwijt, wijfie?' vroeg tante Truus toen. 'Die Millo Hermsen komt bij mam in de winkel,' antwoordde Daisy.

'Wat geweldig. Weten jullie wel dat ik een hele dag in die winkel zou willen zitten om te kijken wie er allemaal langskomt?' riep Sijske uit. 'Stel je voor, Millo Hermsen en al die andere beroemde mensen van de televisie die ik dan kan aanraken. Ik zou hun meteen om hun handtekening vragen.'

De vriendinnen keken elkaar schouderophalend aan. Echt Sijt. Zoiets deed je toch niet?!

'Wist je dat ze in het Gooi rondleidingen houden langs de huizen van bekende Nederlanders?' zei Daisy. 'Stoppen ze je in een bus en nemen ze je mee. Er is enorm veel belangstelling voor.'

'O, maar ik weet toch al waar Millo woont?' merkte Sijske op. 'Zijn huis staat aan de Oudezijds Voorburgwal. Ik loop er vaak even langs. Dan hoop ik toch zo dat hij naar buiten komt.'

'En dan?' vroeg Stefanie.

'Niks. Maar ik vind het al fijn als ik hem even zie. Ik kan dan zo lekker van hem dromen.'

'Getikt.' Stefanie haalde haar schouders op en keek hoofdschuddend naar Daisy.

Die glimlachte. Precies als vroeger. Ze voelde zich alsof ze in een warm bad van genegenheid werd ondergedompeld. Met zichtbaar genoeg keek ze rond. Er was helemaal niets veranderd. De crème vitrage met de rimpelstroken, de zware, fluwelen, donkerrode overgordijnen die bij elkaar werden gehouden door de gouden koorden en kwasten, het fletse bloemetjesbehang, de beeldjes van de herders en herderinnetjes op het dressoir en de schilderijen met de huilende zigeunerkindjes, alles even kitsch, alles even genoeglijk.

‘Dus jij moet vandaag voor het eten zorgen.’ Tante Truus keek in de grote boodschappentas van Daisy. ‘Wat gaat het worden?’

‘Gebakken lof met ham, gegratineerd met kaas en aardappel-puree en jus van een biefstukje.’

‘Klinkt goed, Dais. Je moest maar een restaurantje beginnen. Zorgt je vader voor de wijn en je moeder voor het dessert. Wat vind je ervan?’ stelde Melanie voor.

‘Het klinkt geweldig, maar toch maar niet. Ik wil best een keer koken, maar niet voor mijn beroep,’ antwoordde Daisy. ‘Wat vindt je vader ervan dat je moeder zo opgeslokt wordt door die bonbonnetjes?’ vroeg tante Truus voorzichtig. ‘Wij waren allemaal verbaasd dat je moeder dat winkeltje van hem kreeg. Dat hadden we nooit verwacht.’

‘Nee, je moeder was vroeger alleen maar bezig om het je vader naar de zin te maken en nu komt ze niet eens meer toe aan koken,’ voegde Stefanie eraan toe.

Daisy begon te lachen. ‘Nou, het kwam zo. Mam en pap kregen ruzie...’

‘Waarover?’ wilde Josie weten

‘O, dat weet ik niet meer.’ Daisy kon moeilijk de reden vertellen. Voor het eerst van haar leven was haar moeder wit van drift geworden toen haar vader een smalende opmerking maakte over Lucies vriendinnen. Haar moeder had gedreigd dat ze van hem zou scheiden als hij dat nog een keer deed. Pap was zich kapot geschrokken. ‘Ik weet alleen dat mam zo razend was dat pap meteen inbond en dadelijk de winkel kocht.’ Meer liet Daisy niet los. Ze keek op haar horloge. ‘Ik moet gaan. Pap moet vanavond nog ergens naartoe, dus we eten een beetje vroeg.’

‘Doe je moeder de groeten en zeg haar dat ze gauw weer eens langs moet komen,’ zei tante Truus terwijl ze Daisy op beide wangen kuste.

‘Doe ik,’ beloofde Daisy.

‘Dat was heerlijk, Luus,’ zei Jan van den Homburg. ‘Ik denk dat ze in een paleis niet lekkerder kunnen eten.’

‘Dais heeft gekookt, Jan, ik had het te druk. Het was inderdaad heerlijk, Daisy.’ Lucie knikte haar dochter waarderend toe.

‘Dan aard je naar je moeder, meissie,’ vond Jan.

‘Als ik jou was, zou ik een restaurantje beginnen,’ vond Kevin. Hij knikte goedkeurend.

‘Ik ben vandaag benaderd door de tennisclub Amsterdam-Zuid,’ vervolgde Jan op gewichtige toon.

‘Ga je tennissen, pap? Cool. Kun je tenminste dat buikie er even af werken,’ reageerde Daisy opgewekt.

‘Nee, Dais, daarom kwamen ze niet bij me. Ze willen dat ik een wijnproeverij houd samen met een kaasproeverij van een of andere kaashandel uit Noord-Holland. Het wordt een groep van een man of twintig. Een mooie reclame, vind ik zelf. Pollewop...’ – Jan keek zijn vrouw aan – ‘... schrijf je de datum even op de kalender? Ik heb je er graag bij.’

Lucie keek haar man verbaasd aan. Toen zei ze: ‘Op een donderdagavond? Dat gaat niet, Jan. Je weet toch dat ik dan bezig ben om bonbons te maken voor het weekend?! Ik heb het dan veel te druk.’

‘Je hebt nooit meer tijd voor mij,’ meende Jan. Op zijn vlezige bulldoggengezicht verscheen een geërgerde uitdrukking.

‘En jij houdt geen rekening met mijn werk. Ik moet altijd maar klaarstaan voor jou,’ merkte Lucie kribbig op. Ze was moe en ze had helemaal geen zin in een discussie met Jan.

Daisy keek haar moeder aan. Het was niets voor haar om zo vinnig uit de hoek te komen. Mam zag er ook vermoeid uit met die donkere wallen onder haar ogen.

‘Waarom ga je straks niet even liggen?’ zei ze. ‘Kijk even naar dat programmaatje van je vriend Millo. Zeker weten dat je binnen een minuut slaapt.’

‘Wie is Millo?’ vroeg Jan achterdochtig.

‘Een vriendje van mams die een nachtprogramma heeft op de televisie en bij haar in de winkel komt. Iedereen valt acuut in slaap als ze hem alleen maar zien. Josie vond hem op een slaperige hond lijken.’

‘Josie?’ vroeg Lucie.

‘Ja, toen ik bij jouw vriendinnen was vertelde ik van Millo, dat hij bij je in de winkel kwam. Sijske ging bijna uit haar dak. Wilde meteen komen. Ik moest haar waarschuwen als hij er was en dan wilde ze een handtekening van hem hebben,’ antwoordde Daisy grinnikend.

Lucie voelde de drift in zich opstijgen. Nu dacht ze een ieniemienie geheimpje te hebben, maar mooi niet. Haar loslippige dochter had de hele gemeente al ingelicht dat Millo Hermsen bij haar in de winkel kwam. En Lucie kon ook nog niets zeggen, want dan maakte ze zich verdacht, terwijl er helemaal niets aan de hand was. Privacy... Wat was dat?

Even balde ze haar vuisten. Toen zei ze met ingehouden stem: ‘Je hebt gelijk, Daisy, ik ben moe, ik ga naar bed. Jullie zorgen er wel voor dat dit opgeruimd wordt.’ Lucie wees op de tafel. Heel beheerst stond ze op en verliet de kamer.

‘Nou moe, wat heeft die nou?’ vroeg Daisy verbaasd. ‘Heb ik iets miszegd?’

‘Welnee, meissie, je moeder laat zich te veel meeslepen door haar hobby die helemaal uit de hand loopt,’ merkte haar vader op.

‘Werk, geen uit de hand gelopen hobby,’ verbeterde Kevin kalm. ‘Waarom laten jullie mam nooit met rust? Jullie bemoeien je altijd met haar. Als ze iemand in de winkel heeft ontmoet, moet jij dat meteen rondbazuinen.’ Hij keek Daisy aan. Toen draaide hij zijn hoofd naar zijn vader. ‘En als ze niet doet wat jij wilt, ben je ook niet te genieten. Nou, als ik mam was, zou ik ook knettergek worden.’ Kevin stond op. ‘Ik moet aan mijn huiswerk,’ zei hij en verliet de kamer.

‘Ben ik nou gek of...’ Jan haalde zijn schouders op. Hij

begreep niets van de situatie. En wie was Millo Hermsen? Waarom had Lucie nooit iets over hem verteld en waarom wist Daisy het wel? En wat had die Millo – wat een rare naam – te maken met een slaperige hond? ‘Ik kan de laatste tijd niets tegen je moeder zeggen, of ze wordt kwaad,’ merkte hij klagend tegen zijn dochter op. ‘Ze gaat helemaal op in het maken van die bonbons.’

‘Het zou helpen als jij eens wat leuks zegt over haar winkel. Ik moet het eerste compliment nog van je horen, pap,’ zei Daisy beschuldigend. ‘Ze werkt zich uit de naad en jij doet net of het niets betekent. Ze brengt scheppen met geld binnen.’

Jan haalde zijn schouders op. Hij was nu eenmaal niet goed in het geven van complimenten. Maar als Jan diep in zijn hart keek, vond hij het niet zo leuk dat de winkel van Lucie zo goed liep. Hij had in het begin verwacht dat het bonbonproject zou mislukken; dat zijn vrouw met hangende pootjes bij hem terug zou komen en zou zeggen: ‘Jan, je had gelijk. Ik heb me vergist. Zorg jij alleen maar voor het geld.’ Helaas was dat niet gebeurd.

Lucie lag in bed en tuurde naar het plafond. Ze had beter beneden kunnen blijven, want van slapen kwam toch niets. En natuurlijk wilde Jan straks weten wie Millo Hermsen was, en als het een beetje tegenzat, stond Sijske Blom morgenvroeg voor de deur om te informeren wanneer Millo kwam. Iemand klopte kort op de deur en Kevin stapte de kamer in. ‘Hoi, mam, ik dacht, ik ga even bij je langs.’ Hij ging aan het voeteneind van het bed zitten. ‘Lullig, hè, dat je nooit eens een geheim kan hebben. Daarom vertel ik ook nooit wat.’

‘Maar het was geen geheim, Kev, ik bedoel...’

‘Je hoeft helemaal niets uit te leggen.’

‘Maar het lijkt of er iets aan de hand is en dat is niet zo,’ zei Lucie wanhopig.

‘Dat weet ik. Daar ben je veel te eerlijk en te trouw voor. Maar je mag best iemand leuk vinden.’ Kevin stond op. ‘Trek je maar van niemand iets aan, mam, probeer maar wat te slapen.’

‘Wat ben je toch een lieve jongen, Kevin. Ik ben zo blij dat er tenminste één is die me begrijpt,’ zei Lucie met verstikte stem.

‘Ja, het is wel goed,’ zei Kevin afwerend. Hij kon niet goed tegen tranen en emotionele uitingen. Hij stond op en ging weg.

Lucie glimlachte. Haar zoon veranderde, haar zoon van veertien werd volwassen.